

ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ἐνοχλήσω πλέον... δὲν σοῦ λέγω ὅτι θὰ σὲ συγχωρήσω... διότι ἐννοεῖς πολὺ καλὰ ὅτι ἐπειτα ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἔκαμες σ' ἐμέ... καὶ ἂν τὸ ἤθελα ἀκόμη... ἐν τούτοις... δὲν εἶναι πράγματα ποῦ νὰ συγχωροῦνται. Ἀλλὰ μπορεῖς νὰ ἦσαι βέβαιος ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην δὲν θὰ ἔλθω πλέον νὰ σὲ ζητήσω... ποτέ... θὰ κάμης ὅτι ἐπιθυμεῖς... μπορεῖς μάλιστα νὰ ὑποθέσης ὅτι ποτέ δὲν μ' ἐγγνώρισες. Ἄκου· ἔρχομαι νὰ σοῦ πῶ αὐτό· σὺ τώρα βρῆκες μίαν ἄλλην γυναῖκα· λοιπόν, ἐὰν συμβῇ νὰ συναντηθῶ μίαν ἡμέραν μ' ἐσὲ καὶ τὴν νέαν σου ἐρωμένην... θὰ προσποιηθῶ ὅτι δὲν σὰς βλέπω... (Μὲ ὄλην τὴν ψυχὴν της) Τί θες νὰ γυρεύσης περισσότερο ἀπὸ ἐμέ;

ΕΔΜ. Ἄκου. Τοῦ χάκου κάθισαι ἐδῶ καὶ συνητέψ. Ὁρισμένως δὲν θὰ ἔλθω.

ΕΒΕΛ. (Φρικιῶσα.) Ἐδμόνδε

ΕΔΜ. Μπορεῖς νὰ λές ὅσο θέλεις «Ἐδμόνδε». Δὲν σ' ὠρελεῖ.

ΕΒΕΛ. (Δάκνουσα τὰ χεῖλη.) Ἐμπρός, βλέπεις πόσον κόπον καταβάλλω ὅπως κρατηθῶ ἡρεμῇ καὶ θέλεις... Ὁχι. Ἄκου. Πές μου μονάχα ἓνα πρᾶγμα. Εἶσαι πεπεισμένος ὅτι τώρα ὁ πατήρ μου θὰ μάθῃ ἐπὶ τέλους ὅλα; Εἶσαι πεπεισμένος; λοιπόν, ἂν τὸ μάθῃ, θὰ μὲ σκοτώσῃ.

ΕΔΜ. (Μὲ γαλήνην) Ὡ θὰ ἰδῇς... Αὐτὰ μονάχα λέγονται... Πάντοτε εἶχες τὸ ἐλάττωμα νὰ ἦσαι ὑπερβολικὴ... Ἔτσι πάλι ἔλεγες ὅτι ἡ μητέρα σου εἶναι κακὰ... πεθαίνει... καὶ ὅμως τώρα εἶναι καλὰ.

ΕΒΕΛ. (Ἰδίᾳ) Παναγία μου, δῶσε μου ὑπομονὴν (Ἐκ νέου πρὸς τὸν Ἐδμόνδον). Σοῦ λέγω ὅτι θὰ μὲ σκοτώσῃ. Καὶ ἂν δὲν μὲ σκοτώσῃ θὰ μὲ διώξῃ ἀπὸ τὸ σπῆτι. (Περφεύουσα κυπητὰ τὰς λέξεις) Καὶ αὐτό, ἐννόησες, δὲν τὸ θέλω. Τὸ ὅτι ἀπατήθηκα, ἔστω, ὑπομονή· ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον κανεῖς νὰ μὴ τὸ μάθῃ.

ΕΔΜ. Ἀκουσέ με... ἐὰν δὲν ἔχῃς τίποτε ἄλλο νὰ μοῦ πῇς...

ΕΒΕΛ. (Μὲ δόντια σφιγμένα). Ὁχι. Ἐνα πρᾶγμα ἔχω ἀκόμη νὰ σοῦ πῶ. Θέλω νὰ μοῦ δώσης πίσω τὰς ἐπιστολάς μου.

ΕΔΜ. (Ὡσεὶ καθ' ἑαυτὸν—στεναζών.) Ἰδοὺ μὰ καὶ τὰς συνηθισμένας ἐπιστολάς! (Δυνατὰ, πρὸς τὴν Ἐβελίαν μὲ ὑπερβολικὴν φιλοφροσύνην) Ὡ, ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ εὐτὸ λίαν εὐχαρίστως, ἀγαπητῇ μου... Ἀ... Ἐὰν μόνον περὶ αὐτοῦ πρόκειται. Ὡ διάβολε, τί λές πῶς τὰς θέλω ἐγώ...

ΕΒΕΛ. (Ὡσεὶ ὑπαγορευοῦσα· ἀκίνητος) Νὰ τὰς κάμω;...

ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω) Ὅσοι... δὲν ἤθελα νὰ πῶ αὐτὸ (Πηγαίνει εἰς τὸ τραπέζι ὅπως εὐρὴ τὰς ἐπιστολάς) Νομίζεις ὅτι θέλω νὰ εἶμαι τόσο ἀγροῦκος πρὸς μίαν δεσποινίδα; Ἄκου! Ἰδοὺ ἀμέσως αἱ ἰδικαί σας... (Διακοπτόμενος ἀποτόμως) Ὡ διάβολε... τὸ εἶχα λησμονήσῃ... ὦ πόσο μοῦ κακοφαίνεται... Βλέπεις ὅτι εἶχα ὄλην τὴν διάθεσιν νὰ σοῦ τὰς ἐπιστρέψω... ἐθεώρησα καθήκον μου νὰ τὰς ἐξαφανίσω. Καὶ τὰς ἔκαυσα...

ΕΒΕΛ. (Μανιώδης. Ὁρμητικῶς) Δὲν εἶναι ἀλήθεια!

ΕΔΜ. (Ὁργίλος) Μὲ ὑποθέτεις λοιπὸν ψεύστην!

ΕΒΕΛ. (Ὡς ἄνω) Ὁχι· δὲν εἶναι ἀλήθεια. Αἱ ἐρωτικά ἐπιστολαὶ δὲν καίονται, ὄχι. Ψεύδεσαι. Τὰς ἔχεις, τὰς φυλάξ ὅλας. Πές μου μᾶλλον ὅτι δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὰς δώσης.

ΕΔΜ. (Μὲ ὕψος προκλητικόν.) Λοιπὸν—ἔτσι εἶναι—ἀφοῦ ἐπιθυμεῖς νὰ σοῦ τὸ πῶ—ἔτσι εἶναι· δὲν θέλω νὰ σοῦ τὰς δώσω.

ΕΒΕΛ. (Μὲ κάποιαν ἀγρίαν χαράν, σφίγγουσα τὰς πυγμὰς.) Ἀ! βλέπεις, βλέπεις!... Καὶ πές μου... τώρα... συγγνώμην... μπορεῖ κανεῖς νὰ μάθῃ... διατὶ δὲν θέλεις νὰ μοῦ τὰς δώσης;

ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω, προσεκτικῶς.) Ναί. Δὲν θέλω νὰ σοῦ τὰς δώσω, διότι πρὸ παντὸς δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σοῦ τὰς δώσω. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται εἶναι ἰδικαί μου καὶ ἡ ἰδιοκτησία εἶναι ἱερὰ—καὶ προστατεύεται ὑπὸ τῶν νόμων—καὶ ἐπειτα—ἀφοῦ θέλεις νὰ τὸ μάθῃς—μάλιστα, διότι ἤλθεις ἐδῶ μὲ ὕψος ἐπιβλητικόν, τὸ ὅποιον δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου. Δὲν μοῦ ἀρέσει διόλου, ἐννοεῖς;

ΕΒΕΛ. (Μὲ μόνην τὴν ἀναπνοήν.) Ὡστε δὲν μοῦ τὰς ἐπιστρέφεις;

ΕΔΜ. (Ἀπομιμούμενος αὐτήν) Δὲν σοῦ τὰς ἐπιστρέφω.

ΕΒΕΛ. (Ὡς ἄνω) Καὶ δὲν θέλεις νὰ ἔλθῃς αὐριοῦν στὸ σπῆτι μου;

ΕΔΜ. (Ὡς ἄνω) Δὲν θέλω νὰ ἔλθω.

ΕΒΕΛ. (Ὁρμητικωτάτῃ) Πολὺ καλὰ. Δὲν σοῦ φθάνει ὅτι μ' ἐπρόδωσες, ἀλλὰ μὲ περιπαίζεις προσέτι. Εἶσαι ἐλεύθερος σ' αὐτό. Πηγαίνω νὰ τὰ πῶ ὅλα αὐτὰ γὰρ ἡ ἰδία εἰς τὸν πατέρα μου. Θὰ μὲ σκοτώσῃ—δὲν πειράζει· ἔτσι κι' ἔτσι εἶμαι χαμένη. Ἀλλὰ πηγαίνω νὰ τοῦ πῶ καὶ τ' ὄνομά σου.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

(Μετάφρασις Κ. ΚΑΙΡΟΦΥΛΛΑ.)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΤΙΝΕΣ ΟΙ ΥΠΟΔΕΙΧΘΕΝΤΕΣ

ΕΙΣ τὴν ἐρώτησιν τῆς «Πινακοθήκης» πρὸς τοὺς συνδρομητάς μας, τίνας θεωροῦν ἀξιόους νὰ γίνωσιν Ἀκαδημαϊκοί, ἐν ἡ περιπτώσει ἡνοίγετο τὸ Σιναῖον μέγαρον, ἑκατὸν δύο ἀπάντησαν. Ἐκ τῆς ψηφοφορίας, 9 ἐτυχον τὴν ψήφον πλέον τοῦ ἡμίσεως τῶν ψηφοφορησάντων. Οἱ ψηφοφορήσαντες κατὰ πλειοψηφίαν ὑπέδειξαν τοὺς ἐξῆς:

1) Κ. Κόνιον 2) Γ. Μιστριώτην 3) Κλ. Ραγκαβὴν 4) Ἀγγ. Βλάχον 5) Δημ. Βερναδάκη 6) Π. Καρολίδην 7) Γεώργ. Χατζηδάκην 8) Εἰρ. Ἀσώπιον 9) Δ. Βικέλαν.

Καὶ ἦδη, ὥς ἔχουν ὑπομονὴν οἱ 102 διὰ νὰ ἴδουν ἐὰν ὄντως οὗτοι θὰ εἶναι οἱ Ἀκαδημαϊκοί! Καὶ εἶναι μὲν τὸ ἀληθές ὅτι οἱ ὑποδεικνύμενοι εἶναι ὄντως οἱ ἀριστεῖς τῆς Ἑλλ. φιλολογίας, ἀλλ' εἶναι τὸ ἀληθέστερον, ὅτι ἐπὶ μακρὸν θὰ εἶναι προσιτὴ ἡ Ἀκαδημία μόνον διὰ τὰς Ὀμηρικὰς συζητήσεις τῆς Ἱατρικῆς Ἑταιρείας καὶ διὰ τὰ μικροσκοπικὰ φύλλα τῶν «Πατρίων»!

^^^^^^^^^^^^